

Capitolul 1

Într-o dimineață de la jumătatea lui aprilie 1687, brigantina¹ *Delfinul* părăsi largul mării și navigă iute prin estuar², către gurile largi ale fluviului Connecticut, până în portul Saybrook. Kit Tyler se afla pe teugă³ încă de la răsăritul soarelui. Stând în picioare, aproape de parapet⁴, privea cu nesaț prima fâșie de uscat după cinci săptămâni de călătorie.

— Colonia Connecticut, se auzi o voce foarte aproape. Ați bătut drum lung până aici.

Privi în sus, uimită și măgulită. Deși petrecuseră multă vreme pe mare, fiul căpitanului abia dacă îi adresase zece cuvinte. Urmărise adesea silueta lui subțire și musculoasă, care se deplasa agil pe vergi și pe catarge punând o mână peste cealaltă, îl văzuse aplecat deasupra unui colac de parâme, cu părul lui nisipiu, decolorat de soare. Nathaniel Eaton, ofițer secund, dar căruia mama lui îi spunea

¹ Corabie cu pânze de dimensiuni mici, cu două catarge.

² Este vorba despre estuarul Long Island, situat în nord-estul Statelor Unite ale Americii, între coasta statului Connecticut, la nord, și insula Long Island (aparținând statului New York), la sud, în care se varsă numeroase cursuri de apă printre care și fluviul Connecticut.

³ Construcție amenajată deasupra punții unui vas, la prora, în care se află magazii sau, uneori, locuințe ale echipajului.

⁴ Balustradă, apărătoare de la marginea punții unui vas.

Nat. Acum, văzându-l atât de aproape, constată cu surprindere că, deși nu i se păruse înalt, ea abia dacă-i ajungea la umăr.

— Cum vi se pare? o întrebă el.

Kit șovăi. Deși nu voia să recunoască, prima imagine a Americii era o mare dezamăgire. Între conturul mohorât al țărmului care înconjură portul cenușiu și amestecul sclipitor de verde și de alb care mărginea golful turcoaz din Barbados, de unde venea ea, era o diferență ca de la cer la pământ – ce mai, era de-a dreptul deprimant. Zidul din lut al fortificației care dădea înspre fluviu era urât și lipsit de orice ornament, iar casele din spate nu erau altceva decât niște cutiuțe de lemn.

— Aici e Wethersfield? întrebă ea în loc de răspuns.

— A, nu, Wethersfield e ceva mai sus pe fluviu. Țasta-i portul Saybrook. Aici locuim noi, familia Eaton. Ia uitați, atelierul naval al tatălui meu, chiar în spatele docului.

Nu deslușea decât un rând de case sărăcăcioase, oarecare, și o pată de culoare mai deschisă unde se afla cheresteaua proaspătă. Zâmbea admirativ, dar numai dintr-un sentiment de ușurare. Locul acela întunecat nu era destinația ei, iar colonia din Wethersfield sigur avea să fie mai primitoare.

— Anul ăsta ne-am mișcat foarte bine și-am ajuns repede, continuă Nat. N-a fost prea rea călătoria, nu-i așa?

— O, nu, răspunse ea vioi. Totuși, mă bucur că s-a terminat.

— Mda, aprobă el. Nici eu nu știu ce-mi place mai mult, când ridicăm ancora sau când ne-ntoarcem în port. Ați mai fost pe vreo corabie până acum?

— Doar pe șalupele mici din insule. Numai cu ele am mers de când mă știu.

El dădu din cap.

— Acolo ați învățat să vă țineți echilibrul așa.

Deci băgase de seamă! Spre mândria ei, se dovedise a fi un om al mării înnăscut. Cu siguranță, nu-și petrecuse călătoria gemând și vomitând ca o parte dintre pasageri.

— Oricum, de vânt și de sare nu vă e teamă. N-ați prea stat sub punte.

— Pe cât posibil nu, râse ea.

Cum își închipuia că ar fi stat cineva de bună voie în aerul ăla închis din cabină? Oare ar mai fi avut curajul să se îmbarce dacă ar fi știut, înainte să-și rezerve locul, că zahărul și melasa¹ din cală fuseseră plătite cu o încărcătură de cai de Connecticut și că tot vântul din Oceanul Atlantic n-ar fi reușit să mai alunge de pe corabie duhoarea aceea infernală?

— Asta m-a supărat cel mai mult când a fost furtună, adăugă ea. Am stat patru zile închisă acolo jos, cu hublourile acoperite.

— V-a fost frică?

— Rău de tot. Mai ales când corabia aproape s-a răsturnat și a intrat apă prin ușa cabinei. Dar acum cred că n-aș fi ratat așa ceva pentru nimic în lume. A fost cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Pe chipul lui se citea admirația, dar gândul îi era la corabie.

— Ehei, e zdravăn *Delfinul* nostru, spuse el. A trecut el prin altele încă și mai grele.

Îmbrățișă cu privirea contragabierul².

— Ce se întâmplă? întrebă Kit, când văzu că echipajul începe să forfotească.

¹ Lichid siropos provenit în urma extragerii zahărului din trestia de zahăr sau din sfeclă.

² A treia velă pătrată începând de jos, susținută de o verigă mobilă.

Patru marinari vânjoși, îmbrăcați în jachete albastre și fulare în culori aprinse, se zoreau să învârtă barele cabestanului¹. Căpitanul Eaton, îmbrăcat cu haina lui albastră de gală, le dădea ordine strigând de pe dunetă².

— Ne oprim aici?

— Avem pasageri de dus la mal, îi explică Nat. Și ne trebuie hrană și apă pentru călătoria în sus pe fluviu. Dar am pierdut marea și vântul bate prea tare dinspre apus, așa că nu putem s-ajungem până la mal. Aruncăm ancora și luăm barca până acolo. Asta-nseamnă c-ar fi bine să scot vâslele.

Se îndepărtă legănându-se, cu mișcări suple și sigure; pasul lui săltat se potrivea cu sclipirea veselă din ochi.

Kit se necăji când o văzu pe soția căpitanului printre pasagerii care se pregăteau să coboare de pe corabie. Venise deja vremea să-și ia adio de la doamna Eaton? Între ele se crease o anumită legătură, dat fiind că erau singurele femei de la bord, iar doamna se dovedise amabilă și bună. Surprinzând privirea lui Kit, aceasta străbătu grăbită puntea.

— Plecați, doamnă Eaton? o întrebă Kit cu tristețe.

— Da, nu ți-am spus că eu cobor la Saybrook? Nu fi tristă, copilă. Wethersfield nu-i așa departe, ne mai întâlnim noi.

— Eu credeam că locuiți aici, pe *Delfin*!

— Numai iarna, când navigăm spre Indiile de Vest. Dar eu sunt din Saybrook și primăvara tânjesc după casa și după grădina mea. În plus, deși nu i-aș spune asta niciodată soțului meu, verile sunt tare plicticoase, un du-te-vino

¹ Mecanism folosit pentru ridicarea ancorei sau a greutăților la bordul unui vas.

² Parte mai ridicată de la pupa unui vas, unde se află cabina căpitanului și cea a ofițerilor.

în susul și-n josul fluviului și-atât. Eu stau acasă și-mi văd de legume și de roata de tors ca o gospodină cumsecade. Apoi, în noiembrie, când pornește iar spre Barbados, sunt gata să plec cu el din nou. E frumoasă viața asta și tare-i bine când mă-ntorc acasă primăvara.

Kit mai aruncă o privire înspre țărmul lugubru. Nu distingea nimic care ar fi putut să stârnească vreo fărâmă de nerăbdare cuiva. Să fi fost pe-acolo vreo frumusețe care de departe, din larg, rămânea ascunsă privirii? Se hotărî pe loc.

— Credeți că s-ar mai găsi un loc în barcă și pentru mine, să merg la țărm cu dumneavoastră? o imploră ea. Știu că-i o prostie, dar America e-atât de aproape, pentru prima oară în viața mea – și eu să nu pun piciorul acolo?!

— Ce copil ești, Kit, zâmbi doamna Eaton. Uneori mi-e greu să cred că ai șaisprezece ani.

Vorbi cu soțul ei. Căpitanul se încruntă privind spre obrajii înroșiți de vânt și ochii strălucitori ai fetei, apoi consimți, ridicând din umeri. Kit își strânse pe lângă ea fustele grele și coborî pe scara de frânghie care se legăna, iar bărbații din barcă își împinseră binevoitori lucrurile unele într-altele ca să-i facă loc. În vreme ce barca se depărta de carena neagră a *Delfinului*, fata plutea de fericire.

Când barca se propti în stâlpii debarcaderului, Nat sări pe mal și prinse parâma. O ajută pe mama sa, apoi întinse o mână sigură să o treacă pe Kit peste marginea bărcii.

Dintr-un salt, fata coborî și puse piciorul în America. Rămase pe loc, respirând adânc aerul sărat, cu iz de pește, și căută din priviri pe cineva cu care să împărtășească emoția. Uitaseră toți de ea. Pe chei, o mulțime de bărbați și de băieți îi împresuraseră zgomotos pe cei trei membri ai familiei Eaton, punându-i la curent cu ce se mai

întâmplase în ultima vreme. Ceilalți pasageri străbătuseră grăbiți cheiul pentru a ajunge la drumul de pământ din capăt. Doar trei femei îmbrăcate sărăcăcios mai zăboveau lângă ea, și pentru că abia își mai încăpea în piele, Kit zâmbi și dădu să le vorbească, însă deodată se răzgândi, dezgustată de căutăturile lor ascuțite și curioase. Parcă simțindu-se vinovată, duse mâna către buclele șatene în dezordine. Cum putea să arate! Fără mănuși, cu capul descoperit, cu fața asprită și roșie după atâtea săptămâni de vânt sărat. Chiar și așa, era foarte nepoliticos din partea lor să se holbeze la ea! Își ridică gluga pelerinei stacojii și se întoarse cu spatele. Stânjeneala – iată o senzație cu totul nouă pentru Kit. Nimeni de pe insulă nu îndrăznise vreodată să se holbeze așa la nepoata lui *sir* Francis Tyler.

Mai mult decât atât, America începuse să se comporte cam ciudat sub picioarele ei. După primul pas, cheiul se încovoie, iar fata fu cuprinsă de o amețeală neobișnuită. Simți cum o mână o prinde de cot chiar la timp.

— Copăcel! o preveni o voce. Ați cam uitat cum e pe uscat.

Ochii albaștri ai lui Nat râdeau în jos, spre ea.

— Ai să vezi, o să-ți treacă repede, o liniști doamna Eaton. Katherine, draga mea, îmi pare foarte rău că te las să mergi mai departe singură. Ești sigură că te așteaptă mătușa ta la Wethersfield? Am auzit că urcă la bord o femeie, cumătra Cruft, am s-o rog să aibă grijă de tine.

Îi strânse mâna iute lui Kit, apoi o porni din loc, iar Nat aruncă dintr-o mișcare cufărul mamei sale pe umăr și o urmă pe drumeagul de pământ. Care dintre casele acelea caraghioase, ca niște cutiuțe, o fi fost a lor? se întrebă Kit.

Se întoarse și-i privi pe marinari cum așezau proviziile în barcă. Deja îi părea rău că părăsise atât de pripit corabia. Nu se simțea deloc binevenită acolo, pe debarcaderul

friguros din Saybrook. Așa că îi păru bine când, în sfârșit, căpitanul adună grupul de întoarcere și urcă înapoi în barcă. Patru pasageri noi se îmbarcau în călătoria pe fluviu în sus: un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, cu o înfățișare severă, soția sa și fetița lor uscățivă, care strângea în mână o jucărie de lemn, precum și un tânăr înalt și slab, cu chip palid, prelung, și păr blond, care-i cădea pe umeri de sub pălăria neagră cu boruri largi. Căpitanul Eaton se așeză la locul său, la prora, fără să le facă cunoștință. Bărbații își pregătiră vâslele. Atunci veni în fugă și Nathaniel, care desfăcu parâma și, în timp ce barca se depărta de debarcader, sări sprinten la locul său, lângă echipaj.

Se aflau la jumătatea distanței dintre port și corabie când fetița scoase un strigăt. Înainte să o poată opri cineva, se aruncă în genunchi și se lăsă periculos peste marginea bărcii. Mama ei se aplecă de spate, o apucă de puloverul de lână și o trase înapoi cu o smucitură, trântind-o jos cu o palmă usturătoare.

— Mami! Mi-a căzut păpușa! se tângui fetița. Păpușa pe care mi-a făcut-o bunicul!

Kit văzu cum păpușica de lemn, cu brațele țepene întinse în aer, plutea neajutorată încoace și încolo la câțiva metri de ei.

— Să-ți fie rușine! o certă femeia. Cât a mai muncit bunicul la ea! Atâta ne-ai mai bâzâit că vrei păpușă, și poftim, cum o primești, cum o arunci!

— Am ridicat-o să vadă și ea corabia! Te rog, mami, adu-mi-o-napoi! Te rog! N-o mai scap niciodată!

Jucăria se îndepărta de barcă din ce în ce mai mult, ca o bucată de lemn nefolositoare, dusă de curent. Nimeni nu se clinti, nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Kit nu se putu abține.

— Întoarce-te, căpitane, ordonă ea pe negândite. Nu-i greu de scos din apă.

Însă căpitanul nici măcar nu întoarse capul. Kit nu era deloc obișnuită să nu fie băgată în seamă și începu să se înfurie. O palmă cruntă reteză un geamăt slab al fetei, și atunci tânăra răbufni. Fără să stea o clipă pe gânduri, trecu la fapte. Își azvârli dintr-o mișcare pantofii cu catarame, lăsă să-i alunece de pe umeri pelerina de lână și se aruncă în apă.

Șocul resimțit la contactul cu apa rece o luă prin surprindere și mai-mai că o făcu să-și piardă cunoștința. Când scoase capul din apă, aproape că nu mai putea să respire. Însă, după o clipă de amețeală, văzu bucata de lemn legănându-se pe apă și instinctiv se îndreptă spre ea cu mișcări viguroase, care-i puseră din nou sângele în mișcare. Ținea deja păpușa în mână când își dădu seama că se mai aruncase cineva în apă. Când întoarse capul, îl văzu pe Nathaniel lângă ea, bătând apa cu mișcări stângace. Nu se putu abține și o bufni râsul când îl lăsă în urmă, iar apoi, triumfătoare, ajunse prima la ambarcațiune. Căpitanul se aplecă să o tragă peste marginea bărcii, iar Nathaniel se cățăără cum putu în urma ei, fără ajutorul nimănui.

— Ce apă! gâfâi ea. Nici nu mi-a trecut prin cap că poate să fie așa de rece!

Își dădu pe spate părul ud – avea obrajii în flăcări. Dar râsul îi pieri de pe buze când văzu fețele celor din barcă. O priveau cu toții șocați, îngroziți și, fără nicio îndoială, mânioși. Până și chipul tânăr al lui Nathaniel era întunecat de furie.

— Nu ești în toate mințile, șuieră femeia. Auzi tu, să sari așa-n apă și să-ți strici toate hainele!

Kit dădu din cap.

— Mare scofală! Se usucă ele. Oricum, mai am o mulțime.

— Atunci poate-ar fi trebuit să vă gândiți și la alții! se răsti Nat, storcând apa care-i șiroia din pantaloni. Eu n-am alte haine!

Ochii lui Kit îl fulgerară.

— Dar pe dumneata cine te-a pus să sari? N-aveai decât să stai în barcă.

— Fiți sigură că nu săream, replică el, dacă-mi trecea prin cap că știți să înotați.

Kit făcu ochii mari.

— Să înot? îl îngână ea disprețuitor. Păi, bunicul m-a învățat să înot de când am început să mă țin pe picioare.

Ceilalți o priviră bănuitori. Parcă i-ar fi crescut o coadă și niște aripioare acolo, sub ochii lor. Ce se întâmpla cu oamenii ăia? Se așternu tăcerea, iar bărbații se opintiră mai tare în vâsle. Un val de dezaprobare generală mai rece decât vânticelul de aprilie o învălui pe fată, care încă șiroia de apă. Îi trecu orice urmă de voie bună. Se făcuse de râs. Și de câte ori nu-i spusese bunicul să cugete înainte să-și iasă așa din fire? Se făcu ghem sub pelerina stacojie și-și încleștă dinții ca să nu-i clănțâne. Apa îi picura din părul încâlcit și i se scurgea în dâre înghețate pe gât. Privind cu îndrăzneală fețele neprietenose, Kit își găsi o oarecare consolare. Tânărul cu pălăria neagră o privea serios, dar în același timp, fără să vrea, buzele îi tresăreau. În ochi i se citea un zâmbet atât de călduros și de plin de simpatie, încât Kit simți cum i se pune un nod în gât și trebui să-și ferească privirea. Apoi văzu cum copila, care-și strângea tăcută la piept păpușa udă, o privea pierdută de admirație.

Două ceasuri mai târziu, îmbrăcată în haine curate, din mătase verde, Kit își întindea la uscat rochia udă și pelerina de lână pe scândurile încălzite de soare ale punții

când îi atrase atenția pălăria neagră cu boruri largi. Ridi-când ochii, îl văzu pe noul pasager îndreptându-se spre ea.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse el cu o politețe rece, scoțându-și pălăria și descoperindu-și fruntea înaltă și frumoasă. Aș dori să mă prezint. Mă numesc John Holbrook și mă îndrept către Wethersfield, aceasta fiind, din câte înțeleg, și destinația dumneavoastră.

Kit nu uitase că zâmbetul lui din barcă o făcuse să se simtă mai bine.

— Eu sunt Katherine Tyler, răspunse ea imediat. Merg spre Wethersfield, unde am să locuiesc la mătușa mea, doamna Wood.

— Așadar, Matthew Wood este unchiul dumneavoastră? Este o persoană cunoscută în regiune.

— Da, dar nu l-am întâlnit niciodată, nici pe el, nici pe mătușa mea. Nu știu prea multe despre ea, doar că-i sora mamei, c-au trăit amândouă în Anglia și că era foarte frumoasă.

Tânărul păru surprins.

— Nu am cunoscut-o pe mătușa dumneavoastră, spuse el politicos. Am venit pentru că simt că trebuie să vă cer scuze pentru felul în care ne-am purtat cu toții cu dumneavoastră azi-dimineață. La urma urmei, ați vrut să faceți o faptă bună, să-i aduceți copilei jucăria înapoi.

— A fost o mare prostie, îmi dau seama, recunosc eu ea. Mereu fac prostii. Dar chiar și așa, tot nu înțeleg de ce s-a înfuriat așa toată lumea.

El o privi cu seriozitate.

— Ne-ați luat pe toți prin surprindere, atâta tot. Eram convinși că o să vă înecați acolo, sub ochii noștri. A fost uluitor să vedem că știți să înotați.

— Dar dumneavoastră nu știți să înotați?

Tânărul roși.

— Deloc, nici măcar o mișcare, ca de altfel nimeni de pe corabia aceasta, cu siguranță, cu excepția lui Nat, care s-a născut pe apă. Unde anume, în Anglia, v-au învățat oare așa ceva?

— Nu în Anglia. M-am născut în Barbados.

— Barbados!

Se holbă la ea.

— Insula păgână din Indiile de Vest?

— Ce insulă păgână?! E la fel de civilizată ca Anglia, are un oraș faimos, străzi frumoase și prăvălii. Bunicul meu se număra printre primii stăpâni de plantație, avea un domeniu primit de la rege.

— Așadar, nu sunteți puritană?

— Puritană? Adică un „cap rotund“? Unul dintre trădătorii ăia care l-au ucis pe regele Charles?

În ochii cenușiu-deschis ai tânărului se aprinse o scântie de protest. Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi și o întrebă cu blândețe:

— Veți rămâne aici, în Connecticut?

Văzându-i privirea serioasă, Kit se simți deodată stânjenită. Prea multe întrebări.

— Dar dumneavoastră locuiți tot în Wethersfield? îi întoarse ea vorba.

Tânărul făcu semn din cap că nu.

— Eu locuiesc în Saybrook, dar merg la Wethersfield să studiez cu pastorul Bulkeley. Într-un an sper să fiu pregătit să primesc și eu o biserică.

Un membru al clerului! Ar fi trebuit să-și dea seama. Până și zâmbetul lui avea ceva solemn. Chiar și așa, era surprinsă că buzele lui subțiri păreau să se amuze.

— Nu am nicio îndoială că veți fi o surpriză pentru oamenii de treabă din Wethersfield. Oare ce impresie își vor face despre dumneavoastră?

Kit tresări. Ghicise? N-ar fi avut cum să afle. Nu-și dezvăluisese secretul nici măcar soției căpitanului. N-apucă să-i ceară vreo lămurire, însă, căci îl zări pe Nat Eaton venind înspre ei. Hainele subțiri se uscaseră pe el, dar în locul expresiei prietenoase de dimineață, afișa un zâmbet rece și batjocoritor care demonstra că nu uitase bălăceala de dinainte de prânz.

— M-a trimis tata să vă caut, domnișoară Tyler.

Din tonul lui, ai fi zis că era prima oară când i se adresa.

— Cum mama a coborât de pe corabie, tata crede de cuviință să luați masa cu cumătra Cruff și cu ai ei.

Kit strâmbă din nas.

— Of! exclamă ea, fața aia acră parcă-mi sleiește mâncarea.

Nat râse scurt.

— Ea ar zice că mai degrabă dumneavoastră i-o sleiți, răspunse el. L-a tot bătut la cap pe tata că sunteți vrăjitoare. Zice că femeile respectabile nu plutesc așa pe apă.

— Cum își permite așa ceva?! spumegă Kit, indignată atât de tonul lui, cât și de cuvântul teribil pe care-l pronunțase fără să se sinchisească.

— Păi, n-ați auzit de proba apei?

Nat o privi ironic.

— E o încercare care nu dă greș. Am văzut cu ochii mei. Vrăjitoarele adevărate plutesc întotdeauna. Femeile nevinovate se duc la fund ca bolovanii.

Era limpede că se răzbuna pentru umilința din dimineața aceea. Dar fata constată cu surprindere că John Holbrook nu părea deloc să se amuze. Chipul lui tânăr și solemn luase un aer încă și mai grav.

— Nu e nimic de râs aici, spuse el. Femeia vorbește serios, Nat?

Nat ridică din umeri.

